

Arrest

nr. 189 660 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtu te zijn, afkomstig uit Nangarkhel, district Hisarak in de provincie Nangarhar. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen in uw ouderlijke huis, tot u problemen kreeg en u moest onderduiken bij de mullah in uw dorp. Uw vader werkte als wapenhersteller voor H.Z., de eerste Vice-President van het Parlement. De Taliban kwam te weten dat uw vader voor H.Z. werkte en stuurde daarom op 8 saratan 1394 (29 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender) een brief naar de mullah. Hij gaf de brief door aan uw vader, maar die negeerde de brief. Even later werd jullie huis aangevallen door de Taliban en kwamen hierbij twee van uw broers en twee zussen om het leven. De Taliban waarschuwde daarop de mullah dat ook u, hun andere zoon, gedood zou worden. U besloot daarop onder te duiken bij de mullah. U was bij de mullah toen op 7 assad 1394 (29 juli 2015) de tweede brief werd afgeleverd. Uw vader besloot daarop dat het beter was voor het gezin

om allemaal te verhuizen naar het huis van de schoonbroer in Jalalabad. Op 13 asad 1394 (4 augustus 2015) trok uw vader terug naar het dorp om wat spullen op te halen en mee te brengen naar Jalalabad, toen hij op weg werd neergeschoten. Hij raakte gewond en moest voor verzorging naar het ziekenhuis worden gebracht. Uw vader nam daarop contact met de smokkelaar die u van bij de mullah naar het buitenland zou smokkelen. U verliet Afghanistan in de maand mizan 1394 (oktober 2015) en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 12 december 2015 aankwam en een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten neer: een taskara, de taskara van uw vader, twee dreigbrieven van de Taliban, twee aanbevelingsbrieven, 17 foto's van uw vader en de enveloppe waarmee uw documenten werden verzonden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. En wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vermeld dat er ernstige twijfels bestaan over uw identiteit. Zo legde u ter staving van uw identiteit een originele taskara voor (Gehoorverslag CGVS, d.d. 13 oktober 2016). Echter dient te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan eenvoudig op aanvraag te verkrijgen of na te maken zijn (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Aldus is de bewijswaarde van dergelijke documenten eerder gering. Bovendien is het opmerkelijk dat wanneer u gevraagd werd naar uw volledige naam u S.H. zou vermelden (CGVS, p. 3), terwijl u bij de DVZ eerst had vermeld M.A.N. te heten om het later nog te laten aanpassen (Verklaring DVZ, d.d. 1 februari 2016, p. 4). Hierop gewezen gaf u aan dat dat de naam van uw grootvader was en het een vergissing was (CGVS, p. 3), hetgeen weinig afdoend is waarom u plots anders zou heten. U voegde hier verder nog aan toe dat men u had verteld om niet uw echte naam op te geven en u daarom een andere naam gaf (CGVS, p. 3). **Dat u zou aangeven doelbewust de Belgische asieldiensten te hebben willen misleiden is frappant. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij bij aanvang van zijn asielprocedure coherente en gelijklopende verklaringen aflegt en dit ten aanzien van de verschillende asielinstanties.** Uw gebrek aan oprechtheid is treffend. Hoe dan ook, u verklaarde deze taskara te hebben gekregen zo'n drie à vier jaar geleden, terwijl uit de vertaling blijkt dat hij werd uitgegeven eind 2014 (CGVS, p. 3). Wat meer is, u leek plots ook uw geboortedatum niet meer te weten (CGVS, p. 4), terwijl u die bij de DVZ wel nog wist (Verklaring DVZ, p. 4). U verklaarde enkel te weten dat u 19 jaar oud was (CGVS, p. 4). Uit uw taskara, die dus werd afgeleverd in 1394 (2014) blijkt echter dat u reeds in 1392 (2013) 19 jaar zou zijn geweest (CGVS, p. 4). Niet alleen ondergraaft het verder uw oprechtheid, het ondermijnt eens te meer de authenticiteit van dergelijk document. **Het CGVS acht dan ook uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig origineel identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Vervolgens wordt uw geloofwaardigheid ook ernstig ondermijnd doordat maar weinig geloof kan worden gehecht aan de beweerde job van uw beweerde vader en uw band met de persoon in kwestie. Zo verklaarde u geïnterviewd te worden door de Taliban doordat uw vader reeds lang wapens repareerde voor H.Z. (CGVS, p. 5-6, 11). Toen u echter gevraagd was wie die H.Z. eigenlijk was, antwoordde u nogal summier dat hij eerste Vice-President van het Parlement zou zijn. Gevraagd wat hij dan met wapens te maken had, verklaarde u gewoon dat hij "voor de overheid werkt" (CGVS, p. 6). Toen u dan gevraagd werd om de rol van uw vader eens toe te lichten antwoordde u andermaal nogal beknopt dat hij maar één job had: "wapens repareren". Gevraagd om dan eens de link tussen het Parlement en wapens uit te leggen, herhaalde u opnieuw dat H.Z. "voor de overheid werkt", maar voegde u er aan toe dat hij zelf strijders heeft die hij overal inzet (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de hoedanigheid van die strijders, antwoordde u wederom dat "ze voor de overheid werken" (CGVS, p. 10). Erop gewezen dat dit nogal een beknopte beschrijving was, aangezien voor de overheid werken vele betekenissen draagt, voegde u er ook nog aan toe dat ze een uniform dragen (CGVS, p. 10). U werd gevraagd om het te beschrijven en gaf aan dat het zoals het leger was, maar niet helemaal en merkte u op dat het CGVS maar naar de foto's moest kijken (CGVS, p. 6). U leek tenslotte geen idee te hebben sinds wanneer uw vader voor H.Z. werkte: "sinds lang, sinds de Mujahedeën", noch leek u goed te weten waar uw vader woonde aangezien u op de vraag of uw vader bij zijn werkgever woonde, antwoordde: "Nee nee, euh, ja, ja, hij leeft en woont daar" (CGVS, p. 5). **Het hoeft dan ook geen betoog dat uw verklaringen betreffende de job van uw beweerde vader en zijn link met H.Z. weinig overtuigend en doorleefd bleken.** Ter staving van het beroep van uw vader legde u ook een aantal documenten neer. Echter, hierover dient het volgende te worden opgemerkt. Zo moet andermaal worden gewezen op de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat dergelijke Afghaanse documenten een

geringe bewijswaarde bezitten. Dient nog aan te worden toegevoegd dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen. Hoe dan ook, betreffende de aanbevelingsbrief van het Parlement (stuk 4), dient te worden opgemerkt dat een aantal anomalieën de authenticiteit van het document verder ondermijnen. Zo staat te lezen dat het document afkomstig zou zijn van de “Wolisi Jirga”, terwijl de meest gangbare term eigenlijk “Wolesi Jirga” is (zoals die ook onderaan in de stempel staat weergegeven). Uit diezelfde stempel blijkt ook dat de brief werd afgestempeld door de “First Deplis Office”. Iets waarvoor geen vertaling kon worden gevonden en eerder lijkt op een beperkt gebruik van het Engels, hetgeen de authenticiteit verder in het gedrang lijkt te brengen. Ook het door u, tweede voorgelegde document kon niet overtuigen. Zo blijkt uit de vertaling dat dergelijk document werd opgesteld nadat uw familie problemen zou hebben gekend, hetgeen het document meteen ook een gesolliciteerd karakter geeft. Bovendien blijkt de brief te zijn getekend door het districtshoofd H.A.K.M., naar wie u nog verwees als zijnde A.K. (CGVS, p. 7). Hoe dan ook, uw kennis betreffende deze twee aanbevelingsbrieven bleek eerder gering. Zo werd u letterlijk gevraagd of u deze had gelezen en vroeg u het aan de tolk te vragen om ze voor te lezen (CGVS, p. 15). **Dat u klaarblijkelijk niet goed op de hoogte zou zijn van de door u voorgelegde documenten is opmerkelijk.**

Verder legde u ook nog zeventien foto's waarop uw beweerde vader te zien zou zijn met H.Z.. U legde echter geen enkel geloofwaardig document voor dat het hier ook maar enigszins om uw vader zou gaan. Zo werd reeds uw identiteit in twijfel getrokken en legde u ter staving van de identiteit van uw vader eveneens een taskara neer (CGVS, p. 5), waarvan de bewijswaarde eerder gering is. Dienaangaande is het opmerkelijk dat u niet leek te weten wanneer uw vader werd geboren (CGVS, p. 5) en dat u naast uw zeventien foto's van uw vader, geen enkele foto neerlegde waarop u samen te zien bent met uw vader. U had verder geen idee wanneer deze foto's werden genomen (CGVS, p. 15). U bent er dan ook geenszins in geslaagd uw familieband met de persoon in kwestie (op de foto's), ook maar enigszins aan te tonen. **Derhalve dient te worden vastgesteld dat maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat, voor zover het al uw vader is, deze persoon voor H.Z. werkte. Logischerwijs komt ook de geloofwaardigheid van de problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen in het gedrang.**

Echter, die ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit volgende vaststellingen. Zo is er vooreerst onduidelijkheid betreffende de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen. U verklaarde bij de DVZ nog dat u de eerste brief had ontvangen op 8 Saur 1394 (Verklaring CGVS, d.d. 2 juni 2016, p. 3). Via uw advocaat liet u echter vier maanden nadien weten dat het niet in de achtste maand was, maar in de vierde of de vijfde maand. Saur is echter de tweede maand van de Afghaanse kalender. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dan weer dat u de brief had ontvangen op 8 saratan 1394 (29 juni 2015) (CGVS, p. 11). Een dergelijk verschil is in elk geval opmerkelijk. Hoe dan ook, uit de vertaling van de door u voorgelegde dreigbrief blijkt dat men daar vooreerst de Islamitische kalender gebruikt en dat bovendien de brief gedateerd is op 23 sha'ban 1436 volgens de Islamitische kalender, zijnde 21 jawza 1394 volgens de Afghaanse kalender ofte 11 juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender.; alweer een andere datum. Dat de Taliban die brief zo'n twee weken zou bijhouden is weinig aannemelijk. Wat betreft de tweede brief kan opnieuw dezelfde redenering worden gemaakt. Ook hier werd die volgens u op 7 asad 1394 afgeleverd (CGVS, p. 12). Uit de vertaling blijkt echter dat hij werd opgesteld op 12 ramadan 1436 volgens de Islamitische kalender, 8 saratan 1394 volgens de Afghaanse kalender, ofte 29 juni 2015 volgens onze kalender; de datum waarop u beweerde de eerste brief te hebben ontvangen (zie supra). Het lijkt er dan ook op dat u niet bijzonder goed op de hoogte bent wanneer u deze brieven zou hebben ontvangen. Dient te worden aan toegevoegd dat u bij de DVZ overigens enkel sprak van één enkele dreigbrief (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Wat er ook van zij, toen u werd gevraagd om iets meer te vertellen over de dreigbrieven, vroeg u vreemd genoeg aan de tolk om ze voor te lezen. U voegde daar aan toe dat u het niet wist, aangezien u niet kan lezen. U merkte evenwel op dat er geen namen op staan vermeld (terwijl dat wel het geval is) en sloot af met de opmerking dat u ze eigenlijk niet gelezen hebt, noch had u iemand gevraagd ze voor te lezen (CGVS, p. 14), hetgeen hoogst opmerkelijk is. **Een dergelijke desinteresse in al uw documenten is opvallend en ondermijnt ernstig de geloofwaardigheid van de door u voorgelegde documenten. Van een asielzoeker die zijn land, huis, vrienden en familie achterlaat mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij wel weet wat aan de grondslag van zijn vlucht ligt.**

Vervolgens wordt uw geloofwaardigheid ook ondermijnd door enkele opvallende tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden. Zo verklaarde u dat uw vader de eerste dreigbrief ontving, maar die negeerde aangezien “hij dacht dat het niet ernstig was”. Dit is maar weinig overtuigend. Zo beweerde u dat uw vader reeds lang samenwerkte met H.Z., waardoor hij ongetwijfeld op de hoogte moet geweest zijn van de risico's. Dat uw vader de brief dan niet ernstig zou nemen is onbegrijpelijk. **Voorts** verklaarde u, toen u gevraagd werd naar de aanval, dat de Taliban het huis

binnen drongen en uw broers daar doodden (CGVS, p. 13). Vreemd genoeg verklaarde u dan weer iets later uw moeder buiten kwam en toen pas zag dat iedereen dood was (CGVS, p. 13). Hierop gewezen gaf u aan dat u bedoelde dat ze uit de kamer kwam aangezien ze niet stopte met bidden tijdens het schieten omdat ze het wellicht niet door had dat er geschoten werd in haar eigen huis (CGVS, p. 13), hetgeen niet serieus is. Hoe dan ook, u had eerder nog verklaard dat de aanval 's nachts was (CGVS, p. 12), terwijl u nu verklaarde dat uw broers niet thuis waren aangezien ze in de Madrassa de koran aan het bestuderen waren (CGVS, p. 13). **Verder** verklaarde u dat bij de aanval op uw huis naast twee van uw broers, ook twee van uw zussen het leven lieten (CGVS, p. 12). Nochtans had u ten aanzien van de DVZ nergens de dood van uw twee zussen vermeld en liet u tijdens het invullen van de vragenlijst van CGVS enkel optekenen dat uw twee broers werden gedood (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Zelfs toen u werd gepolst naar de woonplaats van uw familieleden liet u onvermeld dat uw zussen overleden zouden zijn, terwijl u dit niet naliet bij uw broers (Verklaring DVZ, p. 7). Hierop gewezen gaf u aan dat u daar toen nog niet op de hoogte van was (CGVS, p. 12), hetgeen maar weinig aannemelijk is. Zo impliceerde u dat u erbij was toen ze begraven werden en zou u pas nadien zijn ondergedoken (CGVS, p. 12). Dat de dood van uw zussen aldus ontgaan zou zijn is weinig serieus te noemen. Dat niemand u hierover zou inlichten des te meer. U legde dienaangaand geen enkel document neer ter staving van hun overlijden. Dat in één van de aanbevelingsbrieven dan nog eens staat te lezen dat enkel twee zonen overleden, ondermijnt alweer uw algemene geloofwaardigheid. Dient nog te worden aan toegevoegd dat u toen ook verklaarde dat uw familie nog thuis woonde (Verklaring DVZ, p. 7), terwijl u op het CGVS verklaarde dat uw familie gevlucht was naar Jalalabad (CGVS, p. 5). **Aansluitend** verklaarde u dat u na de aanval op uw huis zou onderduiken bij de mullah, S., in Nangarkhel. U zou er zo'n drie maanden blijven (CGVS, p. 9, 12). Vooreerst is het bijzonder ongeloofwaardig dat u na een dergelijke aanval zou onderduiken bij de mullah in uw dorp en niet elders in Afghanistan naartoe zou vluchten. Frappanter is echter dat u steevast beweerde dat de Taliban de brieven stuurde naar de mullah en hij deze afleverde aan uw familie (CGVS, p. 12). Dat u dan zou beslissen om onder te duiken bij de mullah, de contactpersoon van de Taliban, is bevreemdend. Hierop gewezen gaf u aan dat er eigenlijk twee mullahs zijn, en de brieven naar een andere mullah gingen (CGVS, p. 12). U verklaarde echter wat later dat er in uw dorp maar één moskee, met één mullah is (CGVS, p. 15), zijnde S. (CGVS, p. 9). Dat de Taliban, die duidelijk uw woning wist zijn, dan nog de dreigbrieven naar een ander dorp zou sturen is niet geloofwaardig. Uw geloofwaardigheid wordt verder onderuit gehaald doordat u verklaarde dat de Taliban u contacteerde via de mullah, uw vader hem vroeg u onderdak te geven en u naar zijn huis ging (CGVS, p. 12).

Het geheel aan bovenstaande tegenstrijdigheden en vaagheden ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas compleet. De verklaringen die u voor dergelijke tegenstrijdigheden aanhaalt zijn bovendien niet afdoende. Het CGVS wenst er in deze ook op te wijzen dat uw verklaringen bij de DVZ werden afgenomen door een tolk die het Pashtou machtig. U verklaarde zich na afloop van uw gehoor akkoord met de verklaringen en gaf op het CGVS nog aan dat er geen problemen waren geweest tijdens het gehoor (CGVS, p. 2).

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat ook uw Facebook (FB) uw beweringen verder tegensprekt. Zo werd via de profielen die u tijdens het gehoor vrijwillig meedeelde (CGVS, p. 8-9) een profiel gevonden met de naam van uw vermeende overleden broer M.W. (zie blauwe map). Uit zijn profiel blijkt echter dat deze persoon nog redelijk actief is, en zelfs nieuwe foto's post. Eveneens werd een tweede profiel gevonden met de naam van een andere vermeende overleden broer, G. (zie blauwe map). Ook dit profiel is nog zeer actief en doet derhalve vermoeden dat uw broers helemaal niet overleden zijn.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas werden hierboven reeds besproken en zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het ondersteunen van geloofwaardige verklaringen. Op zich vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Het louter voorleggen van dergelijke documenten is dan ook onvoldoende.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend

op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de

provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad. Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U bent een volwassen man die geen melding maakt van ernstige gezondheidsklachten. In verband met de evaluatie van uw persoonlijke omstandigheden moet verder worden opgemerkt dat u het CGVS bewust geen zicht verschaft over wat uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan waren. Zo legde u reeds bedrieglijke verklaringen af omtrent het beroep van uw vader en over het netwerk waarover u aldus zou kunnen beschikken. Hoe dan ook verklaarde u tot de vierde klas naar school te zijn geweest en naast het Pashtu ook Dari te spreken. U bent althans voldoende opgeleid om over twee profielen op FB te beschikken. Bovendien verklaarde u

na uw studies samen met uw broers hebben gewerkt als techniker in een garage (CGVS, p. 9, 11), hetgeen wijst op een zekere werkervaring. Belangrijker is dat u ook een duidelijke link met de provinciehoofdstad, Jalalabad heeft. Zo verklaarde u dat uw moeder en uw broers bij uw oom langs moederszijde in Angor Bagh in Jalalabad-stad wonen (CGVS, p. 5). Ook uw vader, zou volgens uw beweringen regelmatig in Jalalabad hebben gewoond (CGVS, p. 5). Bovendien zou naast uw oom ook nog uw tante in Jalalabad wonen en ging u er ook al eens naartoe (CGVS, p. 9). Het lijkt er dan ook sterk op dat uw familie een stevige verankering kent in Jalalabad en u en uw familie wel degelijk toegang hadden tot de stad.

Dat blijkt ook uit volgende vaststellingen. Zo verklaarde u reeds dat u er eens op bezoek ging, maar vermeldde u ook dat u naar Jalalabad ging om te shoppen (CGVS, p. 9). U bleek dan ook een ruime kennis te hebben betreffende de stad Jalalabad. Zo kon u vlot beschrijven waar Nangarhar High School zich situeerde, waar de Torkham-autostop of de gevangenis is en waar de moskee zich in Jalalabad bevindt (CGVS, p. 9). U noemde verder ook verschillende wijken in de stad waar uw familie zou wonen (CGVS, p. 5, 9), hetgeen dan weer doet vermoeden dat u vaker in Jalalabad kwam dan u wil laten uitschijnen. Het vermoeden dat u een sterkere band heeft met Jalalabad dan met uw eigen regio van herkomst wordt overigens versterkt doordat zelfs op uw FB-profielen staat te lezen dat u afkomstig bent uit Jalalabad en zelfs uw documenten werden verzonden vanuit de stad (zie groene map). Bovendien blijkt uit uw profiel op FB ook nog eens dat u een groot aantal vrienden kent in Jalalabad.

Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u, een volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort (CGVS, p. 4) en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan niet alleen over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel dat u niet in Jalalabad zou kunnen wonen omwille van uw beweerde problemen met de Taliban (CGVS, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”.

Verzoeker meent dat verweerder van verkeerde veronderstellingen vertrekt.

Aangaande zijn naam, wijst verzoeker erop dat deze duidelijk staat vermeld op zijn taskara, waarvan hij het origineel heeft voorgelegd. Hij stelt niet te weten wat hij nog meer kan doen om zijn identiteit te bewijzen. Tevens stelt hij dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een administratieve fout werd begaan en dat zijn interview er op hetzelfde ogenblik werd afgenomen als dat van iemand anders, waardoor iets anders werd genoteerd. Hij stelt dat hij wel degelijk de naam zoals vermeld op de

taskara heeft genoemd. Hij meent dat verweerder zijn bewering niet hard kan maken. Betreffende zijn leeftijd benadrukt verzoeker dat hij negentien jaar was toen hij zijn asielaanvraag in België heeft ingediend. Dat de leeftijd op zijn taskara en zijn werkelijke leeftijd niet overeenstemmen, valt volgens verzoeker te verklaren doordat zijn vader bij de aanvraag van de taskara bewust heeft gelogen over verzoekers leeftijd, hetgeen hij reeds tijdens zijn gehoor aangaf.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat de job van zijn vader inhoudt dat hij wapens moet herstellen voor H.Z.. Verzoeker stelt tijdens zijn gehoor zijn uiterste best te hebben gedaan om een zo goed en uitgebreid mogelijk antwoord te geven op verweerders vragen en meent dat verweerder bijgevolg nogal kort door de bocht gaat. Het feit dat hij het werk van zijn vader onvoldoende in de tijd kon situeren, is volgens verzoeker achterhaald daar hij nog heel jong was toen zijn vader zijn werk bij H.Z. aanvatte. Indien verweerder meer informatie wenste over het beroep van verzoekers vader, had hij dit gerust kunnen vragen tijdens het gehoor maar dit is niet gebeurd, aldus verzoeker. Aangaande de twee aanbevelingsbrieven stelt verzoeker dat verweerder de authenticiteit van ieder Afghaans document betwist, *“waardoor het voor verzoeker onmogelijk wordt om enig bewijs te leveren”*. Hij stelt verder dat de term “Wolisi” niet kan worden vertaald en dat het fonetisch wordt geschreven waardoor er verschillende correcte wijzen zijn. Aangaande het embleem blijft verzoeker erbij dat dit het correcte embleem is, hetgeen volgens hem ook geldt voor de districtsverantwoordelijke daar hij tijdens zijn gehoor de voornaam van deze persoon heeft aangehaald.

Wat betreft de voorgelegde foto's van zijn vader, stelt verzoeker dat verweerder er geen rekening mee hield dat zijn vader heel weinig naar huis kwam en niet samenwoonde met zijn gezin. Als bewijs van het bestaan van zijn vader legt verzoeker nog een aantal foto's neer van zijn vader op diens werk en van hem en zijn vader tijdens het suikerfeest, toen verzoeker elf jaar oud was.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij reeds bij het begin van zijn gehoor aanhaalde dat hij niet goed kan lezen of schrijven. Hij stelt dat men met een dreigbrief niet te koop loopt en dat hij niet wilde dat anderen de brief voor hem vertaalden. Hij stelt tevens de dreigbrief te hebben ontvangen op 8 Saratan 1394. Hij meent dat hij beknopt de inhoud van de brief heeft weergegeven tijdens zijn gehoor.

Verder benadrukt verzoeker dat hij alle details over het gruwelijke moment waarop zijn broer werd vermoord heeft verteld: *“Toen de moeder van verzoeker vroeg aan zijn broer om de deur te gaan open doen, werd hij neergeschoten door de Taliban. Eerst had zijn moeder dit niet door, gezien er in het naast gelegen dorp vaak wordt geschoten. Zijn moeder dacht dat het geluid van daar afkomstig was.”* Aangaande het overlijden van zijn zussen wijst verzoeker erop dat hij reeds tijdens zijn gehoor aanhaalde dat hij ten tijde van het interview op de DVZ niet op de hoogte was van hun overlijden. Voorts benadrukt hij dat er wel degelijk twee mullah's zijn: *“De ene mullah is de oom van de vader van verzoeker. Daarnaast is er nog een andere mullah.”*

Gezien het feit dat zijn broers overleden zijn, is het volgens verzoeker onmogelijk dat de Facebookprofielen nog actief zijn. Hij is ervan overtuigd dat het over andere mensen gaat, die dezelfde naam als zijn broers dragen. Hij wijst erop dat er over hen sinds hun overlijden geen informatie meer is terug te vinden op Facebook.

Tot slot stelt verzoeker als volgt: *“In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie, niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen. Verzoeker heeft problemen met zijn neef Q.S.S. die banden heeft met de taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de taliban, laat staan zijn burgers.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Aan de hand van een uitgebreide uiteenzetting voert verzoeker aan (i) dat hij in geen geval in Jalalabad kan verblijven omwille van de bedreigingen die hem boven het hoofd hangen, (ii) dat hij niet op een veilige manier naar Jalalabad kan reizen door de veiligheidssituatie op de weg van Kabul naar Jalalabad, (iii) dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in Jalalabad in het bijzonder is verslechterd waarbij er burgerslachtoffers vallen, (iv) dat de aanwezigheid van IS ertoe leidt dat er in de provincie Nangarhar sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict, (v)

dat hij aan zijn lot zal worden overgelaten bij aankomst op de luchthaven van Kabul en (vi) dat het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet hoog is daar de humanitaire hulp heel beperkt blijft. Tevens stelt hij als volgt: *“Een uiterst gebrekkige veiligheidssituatie waarbij het risico om slachtoffer te worden van gewapend conflict en bomaanslagen kan niet worden afgezwakt omdat verzoeker in Jalalabad thans familie wonen heeft. Het feit dat zijn oom onderdak biedt aan zijn familie en welgesteld is, is geen enkele garantie voor de veiligheid in en rond Jalalabad.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel rapporten (stukken 3-18) en een bundel foto's (stukken 19 en 20).

Per drager brengt verweerder op 17 mei 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 14 december 2016, het rapport van Landinfo *“Afghanistan. The Security Situation in Nangarhar Province”* van 13 december 2016 en een kaart van de regio Nangarhar-Behsud-Jalalabad (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Met een aangetekend schrijven van 22 mei 2017 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota foto's van zijn vader en zijn broer bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker dezelfde aanvullende nota en stukken neer als diegene die hij met zijn aangetekend schrijven van 22 mei 2017 reeds aan de Raad bezorgde (zie *supra*) (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de werkzaamheden van zijn vader, die de wapens herstelt van de eerste vice-president van het Parlement, Z.H.. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn identiteit niet ontegensprekelijk aantoon, (ii) hij slechts vage verklaringen kan afleggen over de beweerd job van zijn vader en diens link met Z.H., temeer daar verzoeker niet goed op de hoogte is van de documenten die hij ter staving van de job van zijn vader voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), (iii) de voorgelegde foto's niet aantonen dat de afgebeelde persoon verzoekers vader zou zijn daar de voorgelegde taskara van zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkens de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') slechts een geringe bewijswaarde heeft en verzoeker niet kon zeggen wanneer de foto's werden genomen, (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop hij de voorgelegde dreigbrieven zou hebben ontvangen, hij op de DVZ slechts melding maakte van één dreigbrief en hij niet (goed) op de hoogte is van de inhoud van deze dreigbrieven, (v) verzoeker verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde, (vi) de Facebookprofielen van zijn beweerd overleden broers nog steeds actief zijn, en (vii) de door hem

voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder een dienstige poging om de motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat verweerder de authenticiteit van alle Afghaanse documenten in twijfel trekt, zodat het voor hem onmogelijk is om enig bewijs te leveren, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Aldus dient vastgesteld dat uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Tevens dient vastgesteld dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. *In casu* dient vastgesteld dat er geen sprake is van geloofwaardige verklaringen (zie *supra* en *infra*). Het feit dat verzoeker van sommige documenten een originele versie voorlegt (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande.

Betreffende zijn identiteit komt verzoeker niet verder dan erop te wijzen dat hij de originele versie van zijn taskara heeft neergelegd, waarop zijn naam duidelijk vermeld staat. Hiervoor werd erop gewezen dat dit document op zich evenwel onvoldoende is om zijn identiteit ontegensprekelijk aan te tonen, gelet op de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten in samenhang met verzoekers verklaringen dienaangaande. Er dient immers vastgesteld dat verzoeker zich met betrekking tot de naam die tijdens zijn interview op de DVZ werd genoteerd en gecorrigeerd in onderhavig verzoekschrift opnieuw tegensprekt. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde verzoeker immers eerst dat hij zich vergiste en de naam van zijn grootvader opgaf, waarna hij, wanneer de *protection officer* hem aanspoorde om eerlijk te zijn, verklaarde dat hij op aanraden van anderen een andere naam opgaf (gehoorverslag CGVS, p. 3). In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker dan weer aan dat er op de DVZ een administratieve fout zou zijn gebeurd omdat zijn interview gelijktijdig met dat van een andere persoon werd afgenomen waardoor iets anders werd genoteerd. Dit betreft ondertussen een derde versie van de vastgestelde feiten met betrekking tot zijn naam waar bijgevolg geen geloof meer kan aan gehecht worden. Verder dient vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn leeftijd niet overeenstemmen met de inhoud van de door hem voorgelegde taskara. In deze taskara wordt vermeld dat verzoeker in 1392 (Afghaanse kalender; Gregoriaanse kalender: 2013) negentien jaar oud was, terwijl verzoeker in zijn verzoekschrift verklaart dat hij bij het indienen van zijn asielaanvraag op 12 december 2015 negentien jaar oud was en hij tijdens zijn gehoor op het CGVS van 13 oktober 2016 verklaarde op het moment van het gehoor negentien jaar oud te zijn. Gelet op de uiteenlopende verklaringen over het moment waarop hij negentien jaar oud zou zijn, alsook op het feit dat verzoekers verklaringen over het moment van het verkrijgen van deze taskara – volgens hem drie à vier jaar voor het gehoor, terwijl de taskara zelf eind 2014 vermeldt – niet aannemelijk zijn, kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan zijn bewering dat de taskara een foutieve leeftijd zou vermelden omdat zijn vader hier bewust over zou hebben gelogen bij de aanvraag teneinde verzoeker naar een madrasa te kunnen sturen. Aldus dient vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet aantoot en dat hij dienaangaande de Belgische asielinstanties tracht te misleiden.

Aangaande de job van zijn vader meent verzoeker dat verweerder kort door de bocht gaat aangezien hij tijdens zijn gehoor zijn uiterste best heeft gedaan om een zo uitgebreid mogelijk antwoord te geven op verweerders vragen ter verduidelijking van de inhoud van de job van zijn vader en de link met de vice-president. Het loutere feit dat verzoeker meent tijdens zijn gehoor zijn uiterste best te hebben gedaan om het één en ander uit te leggen en/of te verduidelijken, maakt op zich niet dat verweerder kort door de bocht zou gaan. Waarom verzoekers jeugdige leeftijd op het moment dat zijn vader zijn werk voor H.Z. aanvatte, zou maken dat het feit dat verzoeker heden niet kan vertellen wanneer zijn vader voor H.Z.

begon te werken achterhaald is, kan niet worden ingezien. Niets weerhoudt verzoeker er immers van om, in het kader van de medewerkingsplicht, zich te informeren over de werkzaamheden van zijn vader, temeer daar deze aan de basis van zijn asielaanvraag liggen. Waar verzoeker aanvoert dat verweerder tijdens het gehoor bijkomende vragen had kunnen stellen indien hij meer informatie wenste over de job van verzoekers vader, dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Betreffende de term "Wolisi"/"Wolesi" in de voorgelegde dreigbrief, dient vastgesteld dat het *in casu* geenszins over fonetiek gaat daar deze termen op de dreigbrief zelf verschillend worden weergegeven (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 4). Waar verzoeker volhardt dat het embleem op deze dreigbrief correct is, dient erop gewezen dat het louter volharden in een bepaald element op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker erop wijst dat hij tijdens zijn gehoor de voornaam van de districtsverantwoordelijke, A.K., gaf, terwijl deze in de dreigbrief zelf wordt weergegeven als H.A.K.M..

Waar verzoeker verder aanvoert dat zijn vader heel weinig thuis was en niet samenwoonde met zijn gezin en in zoverre hij hiermee een verschoning tracht te bieden voor het feit dat hij op het CGVS geen foto's neerlegde waarop hij en zijn vader samen te zien zijn, dient vastgesteld dat verzoeker bij zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stukken 9 en 11) wel degelijk een foto voegt waarvan hij beweert dat deze hem samen met zijn vader afbeeldt. Hoe dan ook dient betreffende de voorgelegde foto's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, verzoekschrift, stukken 19 en 20 en rechtsplegingsdossier, stukken 9 en 11) te worden gewezen op het feit dat foto's steeds slechts een relatieve bewijswaarde hebben, gelet op de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden van wat wordt afgebeeld. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat deze foto's alsnog de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas zouden kunnen herstellen.

Waar verzoeker stelt dat hij niet goed kan lezen of schrijven ter verschoning van het feit dat hij de inhoud van de voorgelegde dreigbrieven (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet goed kent, dient erop gewezen dat hij in België internationale bescherming vraagt onder meer naar aanleiding van deze dreigbrieven, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over de inhoud van deze brieven informeert, *quod non*. Dat men met dergelijke dreigbrieven niet te koop loopt en dat verzoeker niet wilde dat anderen de brieven voor hem vertaalden, is een blote *post factum*-verklaring. Daarenboven verklaarde verzoeker op de DVZ tot de vierde klas lager onderwijs naar school te zijn gegaan (administratief dossier, stuk 14, verklaring 11) en ook dat hij een Facebookprofiel beheert (gehoorverslag CGVS, p. 4). Dienvolgens mag er redelijker wijze vanuit gegaan worden dat verzoeker wel degelijk kan lezen en schrijven. Waar verzoeker stelt dat hij de dreigbrief heeft ontvangen op 8 Saratan 1394, laat hij vooreerst na om te duiden of hij het over de eerste of de tweede dreigbrief heeft en komt hij bovendien niet verder dan het bevestigen van één versie van de dienaangaande terecht in de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden, hetgeen deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan maakt.

Aan verzoekers stelling: *"Toen de moeder van verzoeker vroeg aan zijn broer om de deur te gaan open doen, werd hij neergeschoten door de Taliban. Eerst had zijn moeder dit niet door, gezien er in het naast gelegen dorp vaak wordt geschoten. Zijn moeder dacht dat het geluid van daar afkomstig was."*, kan geen geloof gehecht worden gelet op het weinig aannemelijke karakter ervan. Er kan immers geenszins worden ingezien op welke wijze iemand die niet hardhorig is, niet het onderscheid zou kunnen maken tussen schoten die vlakbij aan de deur worden gelost en schoten die in een naburig dorp worden gelost. Overigens betreft het opnieuw niet meer dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, net zoals waar hij stelt dat ten tijde van zijn interview op de DVZ nog niet op de hoogte was van het overlijden van zijn zussen en waar hij stelt dat er wel degelijk twee mullah's waren. Het louter bevestigen van één versie van zijn verklaringen middels het enkel herhalen van deze verklaringen, doet geenszins afbreuk aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker hieromtrent ook meerdere hiermee incoherente verklaringen heeft afgelegd.

Waar verzoeker aanvoert dat de Facebookprofielen die aan het administratief dossier zijn toegevoegd (zie map 'Landeninformatie') betrekking hebben op andere personen die dezelfde naam dragen als zijn broers, dient erop gewezen dat uit de informatie in het administratief dossier over verzoekers eigen Facebookprofiel blijkt dat verzoeker bevriend is met deze personen en dus zelf exact kan weten wie deze personen zijn en of het al dan niet zijn broers betreft. Verzoeker komt in onderhavig verzoekschrift dan ook niet verder dan het opwerpen van een loze *post factum*-verklaring.

Waar verzoeker stelt dat hij problemen heeft met zijn neef Q.S.S., kan niet worden ingezien waar hij het over heeft. Nooit eerder maakte hij melding van problemen met een neef met de naam Q.S.S.. Ook laat hij na in onderhavig verzoekschrift hieromtrent enige uitleg te verschaffen. Het voor het eerst zonder verdere informatie opwerpen van dergelijke vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig en kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stukken 9 en 11) opwerpt dat zijn jongere broer werd vermoord door de taliban, dient erop gewezen dat (i) uit de bijgevoegde foto nergens blijkt wie de afgebeelde persoon is of op welke wijze hij gewond/gedood werd, (ii) uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, zodat het louter toevoegen van een extra slachtoffer in dit relaas op zich de geloofwaardigheid ervan niet kan herstellen, (iii) verzoeker in zijn aanvullende nota nalaat weer te geven wanneer zijn jongere broer zou zijn aangevallen en overleden, en (iv) gelet op de verregaande negatieve impact van zijn job op zijn kinderen, het niet aannemelijk is dat verzoekers vader nog steeds dezelfde job zou uitoefenen.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-18) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan verweerders aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar

Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 14 december 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-18), is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U bent een volwassen man die geen melding maakt van ernstige gezondheidsklachten. In verband met de evaluatie van uw persoonlijke omstandigheden moet verder worden opgemerkt dat u het CGVS bewust geen zicht verschaft over wat uw werkelijke levensomstandigheden in Afghanistan waren. Zo legde u reeds bedrieglijke verklaringen af omtrent het beroep van uw vader en over het netwerk waarover u aldus zou kunnen beschikken. Hoe dan ook verklaarde u tot de vierde klas naar school te zijn geweest en naast het Pashtu ook Dari te spreken. U bent althans voldoende opgeleid om over twee profielen op FB te beschikken. Bovendien verklaarde u na uw studies samen met uw broers hebben gewerkt als techniek in een garage (CGVS, p. 9, 11), hetgeen wijst op een zekere werkervaring. Belangrijker is dat u ook een duidelijke link met de provinciehoofdstad, Jalalabad heeft. Zo verklaarde u dat uw moeder en uw broers bij uw oom langs moederszijde in Angor Bagh in Jalalabad-stad wonen (CGVS, p. 5). Ook uw vader, zou volgens uw beweringen regelmatig in Jalalabad hebben gewoond (CGVS, p. 5). Bovendien zou naast uw oom ook nog uw tante in Jalalabad wonen en ging u er ook al eens naartoe (CGVS, p. 9). Het lijkt er dan ook sterk op dat uw familie een stevige verankering kent in Jalalabad en u en uw familie wel degelijk toegang hadden tot de stad.

Dat blijkt ook uit volgende vaststellingen. Zo verklaarde u reeds dat u er eens op bezoek ging, maar vermeldde u ook dat u naar Jalalabad ging om te shoppen (CGVS, p. 9). U bleek dan ook een ruime kennis te hebben betreffende de stad Jalalabad. Zo kon u vlot beschrijven waar Nangarhar High School zich situeerde, waar de Torkham-autostop of de gevangenis is en waar de moskee zich in Jalalabad bevindt (CGVS, p. 9). U noemde verder ook verschillende wijken in de stad waar uw familie zou wonen (CGVS, p. 5, 9), hetgeen dan weer doet vermoeden dat u vaker in Jalalabad kwam dan u wil laten uitschijnen. Het vermoeden dat u een sterkere band heeft met Jalalabad dan met uw eigen regio van herkomst wordt overigens versterkt doordat zelfs op uw FB-profielen staat te lezen dat u afkomstig bent uit Jalalabad en zelfs uw documenten werden verzonden vanuit de stad (zie groene map). Bovendien blijkt uit uw profiel op FB ook nog eens dat u een groot aantal vrienden kent in Jalalabad.

Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat u, een volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort (CGVS, p. 4) en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan niet alleen over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u enkel dat u niet in Jalalabad zou kunnen wonen omwille van uw beweerde problemen met de Taliban (CGVS, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Waar verzoeker opmerkt dat het feit dat zijn oom in Jalalabad onderdak biedt aan zijn familie en welgesteld is geen garantie biedt op het vlak van de veiligheidssituatie, dient vastgesteld dat dit nergens in het voorgaande of in de bestreden beslissing wordt gesuggereerd. Verder dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (de Raad onderlijnt) Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER